

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3C/10/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818200801
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2020:8818200801.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Milanom Vaľušom v právnej veci žalobcu: E. A., C.. R., W.. XX.XX.XXXX, F. W.Ž. V. Č.. XXX, XXX XX U. W. M., zastúpená AK JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 347,- eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 347,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyni sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v c e l o m rozsahu, ktoré trovy je p o v i n n ý zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 15.03.2018 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 347,- eur spolu s príslušenstvom a náhrady trov konania.

2. Tunajší súd rozsudkom, č. k.: 3C/10/2018 - 41 zo dňa 26.09.2018, spolu s opravným uznesením zo dňa 24.04.2019, rozhodol tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni 347,00 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré trovy je povinný zaplatiť žalovaný, a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu záveru o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie a výške tohto nároku. Z napádaného rozsudku nevyplýva ani taká základná skutočnosť, akou je označenie práva, ktoré bolo porušené a ktorého porušenie bolo v konaní preukázané. Určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy samo o sebe ani nepredstavuje a nedokazuje to, že došlo k porušeniu práva určeného na ochranu spotrebiteľa. Rozsudok je nepreskúmateľný, a to nielen pokiaľ ide o danosť nároku, čo do jeho základu, ale aj pokiaľ ide o sumu priznaného finančného zadosťučinenia, nakoľko súd prvej inštancie na jej odôvodnenie neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Z rozsudku nevyplýva, aké skutočnosti boli vykonaným dokazovaním preukázané. Primeranosť zadosťučinenia sa musí vzťahovať ku konkrétnemu skutkovému stavu a záveru o porušení práva určeného na ochranu spotrebiteľa. Ak však toto porušenie práva z rozsudku nevyplýva, potom nie je možné preskúmať ani postup súdu pri rozhodovaní o výške nároku. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie je potrebné v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Preto uznesením, č. k.: 17Co/84/2019 - 91 zo dňa 22.10.2019, zrušil rozsudok, č. k. 3C/10/2018-41 zo dňa 26.09.2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 3C/10/2018-75 zo dňa 24.04.2019 a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie prvoinštančnému súdu. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované aj v čl. 46 ods. 1 ústavy. Odôvodnenie rozhodnutia je tou časťou, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Zákon stanovuje zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP) tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť, spravodlivosť. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietať konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní opravných prostriedkov. Je nevyhnutné, aby text odôvodnenia nebol len popisný a formálny, ale aby naopak obsahoval jasné a logické argumenty, ktoré sú konzistentné a navzájom si neodporujú. Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj odôvodnením napadnutého rozhodnutia a uplatnenými odvolacími námietkami, odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, lebo výška priznanej náhrady primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 347 Eur nie je preskúmateľná. Odvolací súd nespochybňuje základ nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V tejto časti odvolací súd nepovažoval uplatnené námietky vznesené žalovaným za dôvodné. Je nesporné, že v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou č. k. 7C/329/2015 - 39 zo dňa 11.05.2016, žalobkyňa úspešne uplatnila svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 347,13 Eur. Z odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 7C/329/2015-39 zo dňa 11.05.2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 23Co/186/2016-66 zo dňa 18.10.2017, je zrejmé, že žalovaný ako dodávateľ sa v zmluvnom vzťahu so žalobkyňou dopustil porušenia jeho povinností vyplývajúcich mu z ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom niet pochyb, že ide o zákonné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ ide o odôvodnenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, toto nie je preskúmateľné. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyni vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť jej ujmu vo sfére jej rodinného, súkromného a spoločenského života. Žalobkyňa bola nedôvodne vystavená psychickému vypätiu zo strany žalovaného najmä vzhľadom na jeho praktiky, spôsob uzavretia zmluvy, a žalobkyňa musela iniciovať súdne konanie. Odvolací súd konštatuje, že v tomto smere však nie je zrejmé, z akých dôkazov a zistených skutkových okolností súd vychádzal. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. V odôvodnení rozhodnutia absentuje popis a vyhodnotenie argumentov, ktoré za účelom zdôvodnenia výšky nároku v konaní uviedla žalobkyňa. Konkrétne výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia musí odôvodnenie priznanej výšky byť presvedčivé, lebo výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hrozacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobkyne. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktne držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Keďže vyhovujúci výrok bol nepreskúmateľný, odvolací súd ho spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Uviedol, že v ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia vo vyššie naznačených intenciách a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám vyjadreným v ust. § 220 ods. 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej (§ 396 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP).

4. Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na tunajšom súde, sp. zn. 7C/329/2015, bola ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešná. Rozhodol o tom rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou, č. k. 7C/329/2015 - 39 dňa 11.05.2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 23Co/186/2016, zo dňa 18.10.2017, ktoré sa stali právoplatnými dňa 04.12.2017. Ako spotrebiteľ si preto uplatňuje satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv. Svoje práva si musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je žalobkyňa spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadostučinenie požaduje vo výške 347,00 eur.

5. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

6. Súd sa opätovne oboznámil s rozsudkom tunajšieho súdu, č. k. 7C/329/2015 - 39, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 23Co/186/2016 - 66, prednesom právneho zástupcu žalobcu, písomným podaním žalovaného zo dňa 20.06.2018, rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 17Co/84/2019 - 91 zo dňa 22.10.2019, písomným vyjadrením žalobkyne zo dňa 24.02.2020, vyjadrením žalovaného zo dňa 08.05.2020, vyjadrením žalobkyne a jej právneho zástupcu zo dňa 01.07.2020 a zistil nasledovný skutkový stav:

7. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v písomnom podaní uviedol, že Žalovaný tvrdí, že žalobca v podanej žalobe nepreukázal splnenie zákonnej podmienky pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáhal. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Na základe uvedeného ustanovenia nevznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie len preto, že spotrebiteľ bol v nejakom súdnom konaní úspešný. Hmotnoprávnou podmienkou je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených s cieľom ochrany spotrebiteľa. V konaní vedenom pred OS Vranov nad Topľou pod sp. zn. 7C/329/2015 - 39 nebolo rozhodnuté o žiadnom porušení práva žalobcu. Ak v danom konaní súd vychádzal z bezúročnosti úveru z dôvodu nerozčlenenia splátky (nezákonnosť tohto záveru potvrdil Súdny dvor EÚ a aj Najvyšší súd SR) či neuvádzania termínu konečnej splatnosti (ktorý údaj podľa Súdneho dvora EÚ nie je spôsobilý byť dôvodom bezúročnosti úveru), potom uvedené skutočnosti ani samotné nesvedčia o porušení práva spotrebiteľa. Zákonná úprava s ich nedostatkom totiž nespájala porušenie práva spotrebiteľa, ale následok v podobe bezúročnosti úveru. Z toho vyplýva, že zákon upravil konkrétny dôsledok v podobe bezúročnosti úveru, pričom v žiadnom ustanovení sa nekonštatuje, že ide o porušenie práva spotrebiteľa. Na základe toho a z princípu komplexnosti právnej úpravy je potrebné vychádzať z toho, že žiadny iný následok neurčuje ani zákon. Súčasne je dôležité aj to, že žalobca v pôvodnom konaní neuplatňoval žiadne skutočnosti, na základe ktorých by uplatňoval nárok na primerané finančné zadostučinenie. Ak žalobca od podania žaloby tvrdil bezúročnosť úveru, potom mu logicky nič nebránilo uplatňovať tu požadovaný nárok už v danom konaní. Multiplikovanie sporov v tomto prípade (pričom nejde o ojedinelý prípad) nemá vecné, procesné a ani iné opodstatnenie (s výnimkou spôsobu, akým sa generujú trovy právneho zastúpenia). Tomu nasvedčuje aj splnomocnenie, ktoré nešpecifikuje ani len v základnom a aspoň všeobecnom rozsahu, akých sporov alebo vlastne čoho by sa malo týkať. Aj všeobecné splnomocnenie (tzv. generálne plnomocnenstvo alebo prezidiálna plná moc) vyžadujú vymedziť, aspoň druhovo, na aké konania a spory sa má vzťahovať. K uplatňovaniu požiadavky na finančné zadostučinenie, ktoré by podľa tvrdenia žalobcu malo byť satisfakciou za porušenie jeho spotrebiteľských práv nedošlo v bezprostrednej časovej následnosti po podaní žaloby. Z podanej žaloby nevyplýva ani spôsob a vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadostučinenia. Žaloba obsahuje nedostatky, ktoré neumožňujú vecne sa k jej obsahu vyjadriť a pokiaľ tak sa zamýšľa konať na pojednávaní, potom ide o postup porušujúci rovnosť strán, a

tiež ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré definujú čo všetko sa považuje za zmenu žaloby. Okrem uvádzaných skutočností žalovaný poukazuje tiež - s prihliadnutím na závery súdu prvej inštancie v spomínanom rozhodnutí - na nasledovné okolnosti:

a) V súvislosti so závermi súdu v oblasti maximálnej výšky odplaty za spotrebiteľský úver si žalovaný dovoľuje na tomto mieste vyjadrenia poznamenať, že žiadny zákonný predpis účinný v čase uzatvorenia zmlúv neobsahoval povinnosť veriteľa riadiť sa štatistickými údajmi bankových subjektov, nakoľko výška odplaty za spotrebiteľský úver bola od XX.XX.XXXX zákonodarcom regulovaná explicitne. Právna úprava priemerných údajov bankových subjektov by v zmysle zákonnej konštrukcie bola relevantnou iba za toho predpokladu, ak by nešlo o spotrebiteľský úver. Podľa ustanovenia § 502 Obchodného zákonníka zmluva o úvere je odplatnou zmluvou a na jej uzavretie je potrebná dohoda o podstatných náležitostiach, ktorými je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky, stanovenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzok dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka výslovne uvádza, že dlžník je povinný platiť úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Podľa ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka platného a účinného ku dňu XX.XX.XXXX platilo: Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, 1a) nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy. Vyplýva z neho : - pre úvery, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, sa odplata posudzuje podľa odplát bánk (arg. ... nejde o spotrebiteľský úver); - pre úvery, ktoré sú spotrebiteľským úverom, sa odplata posudzuje podľa zákona o spotrebiteľských úveroch (odkaz v poznámke 1a) je na zákon č. 258/2001 Z.z.). Keďže aj z tvrdení žalobcu vyplýva, že úver na základe zmluvy je spotrebiteľským úverom, platí, že výška odplaty sa posudzuje podľa zákona č. 258/2001 Z.z., ktorý mal vlastnú, osobitnú, úpravu maximálnej výšky odplaty za spotrebiteľské úvery. Podľa ust. § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády. Podľa ust. § 3 ods. 11 uvedeného zákona Ak je zmluva o spotrebiteľskom úvere v rozpore s ustanovením odseku 10 v tom, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru prevyšuje výšku ustanovenú nariadením vlády vydaným podľa odseku 10, je neplatná v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto ustanoveniu, ak sa ten, kto je takouto zmluvou dotknutý, neplatnosti dovoľá. Podľa ust. § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 238/2008 Z.z. ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru Výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, s výnimkou podľa odseku 2, nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona, a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona. Maximálna výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver, ako bol poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere (výška úveru, doba splatnosť), bola v zmysle uvedeného 79,08 % (viď webový portál www.finance.gov.sk <<http://www.finance.gov.sk>>). Táto právna úprava bola v prípade zmluvy o revolvingovom úvere dodržaná. Dôkaz: Maximálna výška odplaty za spotrebiteľské úvery v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX

b) Žalovaný namieta tiež nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie v oblasti významu termínu konečnej splatnosti úveru. Odhliadnuc od toho, že žalobca nesprávne zamieňa pojmy „dátum“ a „termín“, ktoré aj v zmysle Krátkeho slovníka slovenského jazyka nepredstavujú totožné pojmy, zákonná náležitosť „termín konečnej splatnosti“ podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takomto prípade by zákonodarca logicky použil spojenie „dátum“ (ako uvádza napríklad pri náležitostiach, týkajúcich sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, „dátum čerpania úveru“, „dátum a výška splátok“ a pod.). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané v zákone ako synonymá. To, že žalobca pojem „termín“ interpretuje nesprávne, vychádza aj zo skutočnosti, že týmto pojmom sa napríklad podľa Krátkeho slovníka slovenského jazyka rozumie vymedzenie času, v ktorom treba niečo splniť, resp. lehota, pokým „dátum“ označuje časový údaj o dni, mesiaci a roku. Zákonná úprava podrobnejšie nešpecifikuje, čo sa má uviesť pod termínom konečnej splatnosti a ako má byť tento údaj vyjadrený. Z účelu uvedenej náležitosti je možné usudzovať, že ide o uvedenie okamihu, kedy dlžník splní svoje záväzky zo zmluvy, teda uvedená náležitosť plní informačnú funkciu vo vzťahu ku spotrebiteľovi a má spotrebiteľa informovať o tom, čo je spojené s platením záväzkov. Určenie konečnej splatnosti úveru je v zmluve uvedené dvomi spôsobmi:
? určením podľa dátumu splátok a počtu mesačných splátok,

? ustanovením § 4 ods. 4.5 Zmluvných dojednaní

Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, ktoré dôvodne spochybňuje správnosť záverov pôvodných intencií vnútroštátneho zákonodarcu, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Logickým výkladom teda možno dospieť k tomu, že postačuje uvedenie takých údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktoré termín konečnej splatnosti umožňujú identifikovať, čo zo strany žalovaného bolo splnené. Závery Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorým sa mení a dopĺňa č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (vrátane Zákona o spotrebiteľských úveroch) bolo o. i. schválené to, že (bod 32): „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia uvedeného zákona bolo zosúladenie Zákona o spotrebiteľských úveroch so Smernicou 2008/48/ES z dôvodu jej prvotnej nesprávnej implementácie, nakoľko požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti úveru“ bola požiadavkou nad rámec smernice a s jej uvedením alebo neuvedením ani nie je možné spojiť následky v podobe vyhlásenia poskytnutého úveru za bezúročný a bezodplatný.

8. Z nadväznosti na uznesenie Krajského súdu Prešov, č. k.: 17Co/84/2019 - 91 zo dňa 22.10.2019, k otázke výšky primeraného finančného zadosťučinenia, podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie, v ktorom uviedla, že v prvom rade je potrebné zdôrazniť, že žalobca výšku primeraného finančného zadosťučinenia nedokazuje, nie je to možné, vzhľadom na právnu úpravu, z ktorej vyplýva, že výška primeraného finančného zadosťučinenia je vecou voľnej úvahy súdu. Voľná úvaha súdu však nemôže byť svojvoľou a už vôbec nie jej paušalizáciou, keď sa bez akéhokoľvek zohľadnenia individualizácie tej ktorej právnej veci určuje vo výške 50,- eur v skutkovo úplne rozdielnych veciach založených na úplne iných porušeníach spotrebiteľského práva, čo sa týka kvantity a kvality porušenia spotrebiteľského práva. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia sa mi javí byť výška škodlivého následku, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva. Pritom poukazuje na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie vo výške v akej bola, v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená. Krajský súd v Prešove, rozsudkom sp. zn. 3Co 94,95/2017, zo dňa 07.12.2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.216,- eur, rozsudkom sp. zn. 3Co/101/2017, zo dňa 07.12.2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo z uplatnenej sumy 1 459,46 eura, priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.100,- eur, rozsudkom sp. zn. 3Co/142/2018, z 15.11.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 472,61 eura, rozsudkom sp. zn. 4Co/78/2016, zo dňa 24.04.2017 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 300,- eur, rozsudkom sp. zn. 5Co/50/2017, zo dňa 27.03.2018 priznal zo žalobou uplatnenej sumy 1.792,98 eura, primerané finančné zadosťučinenie vo výške 700,- eur, rozsudkom sp. zn. 7Co/350/2017, zo dňa 31.03.2016 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 663,80 eura, rozsudkom sp. zn. 7Co/85/2017, zo dňa 28.11.2017 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 340,30 eura rozsudkom sp. zn. 8Co/10/2018, zo dňa 26.06.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 336,38 eura, rozsudkom sp. zn. 9Co/157/2014, zo dňa 02.03.2016 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 1 220,- eur, rozsudkom sp. zn. 10Co/60/2017, zo dňa 29.03.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 300,- eur, rozsudkom sp. zn. 11Co/56/2016, zo dňa 02.05.2017 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 700,- eur, rozsudkom sp. zn. 11Co/37/2018, zo dňa 13.09.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 826,80 eura, rozsudkom sp. zn. 12Co/60/2017, zo 07.12.2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo z uplatnenej sumy 970,31 eura, priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur, rozsudkom sp. zn. 13Co/80/2016, zo dňa 20.03.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 3.237,62 eura, rozsudkom sp. zn. 16Co/56/2017, zo dňa 28.11.2017 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 700,- eur, rozsudkom sp. zn. 17Co/117/2016, zo dňa 4.10.2016 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 218,- eur, rozsudkom sp. zn. 18Co/62/2017, zo dňa 14.3.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 300,- eur, rozsudkom sp. zn.

19Co/266/2016, zo dňa 12.9.2017 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 497,91 eura, rozsudkom sp. zn. 19Co/112/2017, zo dňa 28.11.2017 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 569,39 eura, rozsudkom sp. zn. 19Co/78/2018, zo dňa 11.10.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 669,54 eura, rozsudkom sp. zn. 20Co/192/2016, zo dňa 30.11.2017 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 453,30 eura, rozsudkom sp. zn. 20Co/208/2016, zo dňa 30.11.2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo z uplatnenej sumy 1 698,13 eura, priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 849,07 eura, rozsudkom sp. zn. 21Co/19/2018, zo dňa 30.8.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 300,- eur, rozsudkom sp. zn. 22Co/66/2017, zo dňa 22.3.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 888,20 eura, rozsudkom sp. zn. 23Co/56/2017, zo dňa 28.3.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 300,- eur, rozsudkom sp. zn. 24Co/107/2018, zo dňa 16.10.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v žalobou uplatnenej výške 1 348,63 eura, rozsudkom sp. zn. 25Co/77/2018, zo dňa 18.10.2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo z uplatnenej sumy 1 318,63 eura, priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 660,- eur. Osobitne dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 21Co/31/2018, zo 16.10.2018, týkajúci sa obdobnej veci, v ktorej bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v takej výške, v akej sa mienil žalovaný na úkor spotrebiteľa obohatiť (1 022,52 eura), z ktorého vyberám: „Pri posudzovaní primeranosti odvolací súd zohľadnil predovšetkým výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré sa snažil získať žalovaný, pričom rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky, konanie, obdobné konaniu žalovaného, vyhodnotila ako úmyselné, s cieľom získať majetkový prospech na úkor spotrebiteľa. Takto priznané finančné zadosťučinenie je zároveň vyrovnaním ujmy žalobkyne a satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť, rovnako tak sankciou, postihujúcou žalovaného, ktorý protiprávne konal“ (rozsudok KS Prešov, sp. zn. 21Co/31/2018, zo 16.10.2018). Pokiaľ súde priznávajú primerané finančné zadosťučinenie v menšom rozsahu, tak aj v týchto prípadoch prevláda priznávanie primeraného finančného zadosťučinenia aspoň vo výške cca 50 % sumy, o ktorú sa dodávateľ obohatil, alebo chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. Aj žalobkyňa si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie len vo výške 50 % zo sumy, o ktorú sa mienil žalovaný na jej úkor obohatiť, čo sa týka len samotnej istiny. Poukázala na uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 3Co/53/2016, zo 4.10.2016, z ktorého vybrala: „Odvolací súd sa stotožňuje s názorom odvolateľa, že strata 300 Eur oproti možnosti získania 1 759,46 Eur (v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 7C/325/2014) je pre žalovaného ako nebankový subjekt úplne nepodstatná a odradzujúco pôsobiť nemôže (v prejednávanej veci bolo priznaných cca 17 % zo sumy 1 759,46 Eur). Podľa názoru odvolacieho súdu odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne na úkor spotrebiteľa obohatiť“ (uznesenie KS Prešov, sp. zn. 3Co/53/2016, zo 4.10.2016). Z rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/104/2017, z 29.5.2018 vybrala: „Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti so žalovaným nedôvodne uplatneným nárokom na zaplatenie sumy 190 Eur. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať vznik ujmy, ktorá jej vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla a spotrebiteľ sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia“ (rozsudok KS Prešov, sp. zn. 6Co/104/2017 z 29.5.2018). Z rozsudku KS Prešov, sp. zn. 7Co/23/2017, zo dňa 24.8.2017 vybrala: „V prejednávanej veci bol to samotný žalovaný, ktorý do zmluvy naformuloval neprijateľnú podmienku a bol to len tento účastník, ktorý po jej vyhlásení za nepripustnú sa v súdnom konaní domáhal jej zaplatenia od žalobcu, hoci mal zákonnú povinnosť zdržať sa jej používania nielen so žalobcom alebo aj so všetkými spotrebiteľmi. Takéto konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 771 Eur“ (rozsudok KS Prešov, sp. zn. 7Co/23/2017, z 24.8.2017). Z rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/30/2018, z 28.6.2018, „Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovanou Dohodou o zrážkach zo mzdy v čase, keď táto tvorila neprijateľnú zmluvnú podmienku, pre ktorú bola vyhlásená za neplatnú“ (rozsudok KS Prešov, sp. zn. 19Co/30/2018, z 28.6.2018) Pokiaľ jej v odôvodnení 17. napadnutého rozsudku súd prvej inštancie vytyka, „že konkrétnu žiadanú sumu primeraného finančného

zadosťučinenia v žalobnom petite vo výške 1 825,36 eura žalobkyňa nijakým spôsobom nezdôvodnila a neurobila tak, a nenavrhol k tejto otázke dokazovanie“, tak z tohto odôvodnenia vyplýva, že súd prvej inštancie sa mylne domnieva, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia je povinný žalobca dokázať. Požiadavka súdu prvej inštancie na dôkaz výšky primeraného finančného zadosťučinenia je nedôvodná. K tomu, že žalobca výšku primeraného finančného zadosťučinenia nedokazuje, poukazujem napr. na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Obo/96/2009, z 30.6.2010, z ktorého vyberám: „Prichodí totiž súhlasiť s najvyšším súdom v tom, že netreba a ani nie je možné výšku takéhoto nároku exaktne preukazovať. Zadosťučinenie by malo zodpovedať povahe utrpenej ujmy, čo je pri absencii exaktnejších kritérií vecou posúdenia všeobecného súdu.“ Len výnimočne sa možno stretnúť s paušalizáciou výšky primeraného finančného zadosťučinenia, čo však v zákone oporu nemá.

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 08.05.2020 poukázal na to, že žaloba je nedôvodná a zo strany žalobcu v žalobe nebola odôvodnená. Žalobca neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorou by odôvodnil požadovaný nárok a jeho výšku, čiže neuviedol nič, čo by súdu umožnilo posúdiť akékoľvek skutočnosti, ktoré by žalobcom požadovanú sumu preukazovali. Dopĺňanie skutkových tvrdení žalobcu v akomkoľvek ďalšom podaní je pritom (§ 296 v spojení s § 291 ods. (3) CSP) neprípustné. Žalobca v podanej žalobe poukazuje na to, aké sumy finančného zadosťučinenia súdy priznali v porovnaní so sumou z „predchádzajúceho“ konania. Aký význam má mať toto tvrdenie pre toto konanie však nie je známe a žalovaný má za to, že ide o právne neúčinné tvrdenie. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, že by finančné zadosťučinenie bolo určitou časťou / zlomkom z pôvodne žalovanej sumy. Z pohľadu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je zrejme, že takéto tvrdenie žalobcu nemá žiadny účinok a keďže žalobca počas celého konania neoznačil jedinou skutočnosť, ktorá by umožnila kvantifikáciu zadosťučinenia, potom nie je možné vôbec uvedené ustanovenie aplikovať. Žalovaný navrhol, aby súd podanú žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne žalovanému priznal právo k náhrade trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %.

10. Z ustanovenia § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy vyplýva, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti

11. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

12. Ako vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

13. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

14. Ako vyplýva z § 54 ods. 1, ods. 2, Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

15. Ako vyplýva z § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

16. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

17. Podľa § 3 ods. 3 zákona NR SR č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka

18. Zo zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX uzavretej medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom zo dňa XX.XX.XXXX je zrejmé, že žalobkyni bol poskytnutý úver v sume 365,13 eur, v ktorom bol zahrnutý aj poplatok vo výške 40,53 eur. Ročná úroková sadzba úveru bola dohodnutá vo výške 68,07%.

19. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou - typovou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

20. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

21. Zmluvy uzavreté medzi stranami sporu sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

22. Ako vyplýva z § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

23. V danej právnej veci mal súd jednoznačne za preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/329/2015, žalobca si úspešne uplatnil svoje právo ako spotrebiteľ, keď sa domáhal určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, teda žalobca si ochranu svojho práva uplatnil podaním určovacej žaloby. Súd v uvedenom konaní, konanie o určenie neplatnosti žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru - zmluvy o revolvingového úveru č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX zastavil.

24. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“.

25. Ako vyplýva z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

26. Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať

ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav vrátane vydania bezdôvodného obohatenia, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len kolektívne záujmy spotrebiteľov). Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

27. Žalobkyni jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života.

28. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva, a to ex offa súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekonformnom procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (porov. rozsudok C-106/77 Simmenthal). Takéto dojednanie spôsobovalo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi stranami sporu na úkor žalobcu ako spotrebiteľa, čím žalobcovi privodzovalo stav právnej neistoty.

29. Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie smernice 93/13/EHS jej užitočného účinku.

30. Ako vyplynulo z dokazovania, žalobca bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu zo strany žalovaného najmä vzhľadom na jeho praktiky, spôsoby uzavretia zmluvy bez poučenia a tiež v nemalej miere aj tým, že samotný žalobca musel na dosiahnutie stavu relatívnej právnej istoty iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv (konanie o neplatnosť právneho úkonu a o vydanie bezdôvodného obohatenia pod sp.zn. 7C/329/2015).

31. Žalobkyňa sa v konaní domáhala zaplata sumy 347,00 eur ako primeraného finančného zadosťučinenia.

32. Podľa citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Uvedené právo nie je možné zamieňať s právom na vydanie bezdôvodného obohatenia. Predpokladom pre priznanie nároku je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nie len podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch prípadne iných predpisov. Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

33. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

34. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Doktrínálne možno preventívnu funkciu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodniť tým, že diskriminácia jednotlivca je civilným deliktom. Zmyslom prostriedkov nápravy podľa ZOS je nielen poskytnúť satisfakciu jednotlivcovi, ale aj sankcionovať škodcu a odradiť do budúcnosti osobu a jej možných nasledovníkov od nekalého konania, ktorý názor podporuje aj judikatúra (NS ČR 30Cdo 4431/2007; porov. pod 18/).

35. V súvislosti s výkladom samotného pojmu „úspešné uplatnenie práva“ zo strany spotrebiteľa, súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa.“

36. Ako vyplynulo zo žaloby žalobcu, samotná žalobca musel na dosiahnutie stavu relatívnej právnej istoty iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv (konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/329/2015).

37. Samotné súdne konanie, ktoré bolo v danej situácii jedinou možnosťou žalobcu, je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Súd pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi vychádzal najmä z porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity tohto zásahu do práv spotrebiteľa a taktiež z dĺžky trvania závadného stavu.

38. Vzhľadom na objektívnu spôsobilosť tohto závadného stavu vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný a za primerané finančné zadosťučinenie súd považoval žalobcom žiadanú sumu 347,- eur, na ktorej zaplataenie žalovaného zaviazal. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcu žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla. Ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa priznáva spotrebiteľovi právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy spotrebiteľovi, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv.

39. Výška priznaného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu a nemožno ju objektívne preukázať. Uvedené neznamená svojvôľu pri rozhodovaní súdu o výške priznaného finančného zadosťučinenia, ale pri tomto súd zohľadňuje viaceré kritéria tak, ako je uvedené vyššie (intenzitu a časové obdobie trvania závadného konania dodávateľa, satisfakčnú a sankčnú funkciu zadosťučinenia a podobne).

40. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý.

41. Spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla. Teda už samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobcovi ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. Spotrebiteľ už vôbec nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie už bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľ je oprávnený uplatniť si nárok na primerané finančné zadosťučinenie samostatnou žalobou na súde, ako tomu žalobca učinil aj v prejednávacom prípade.

42. Za adekvátnu výšku primeraného finančného zadosťučinenia, považoval súd sumu 347,00 eur. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Doktrínálne možno preventívnu funkciu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodniť tým, že diskriminácia jednotlivca je civilným deliktom. Zmyslom prostriedkov nápravy podľa ZOS je nielen poskytnúť satisfakciu jednotlivcovi, ale aj sankcionovať škodcu a odradiť do budúcnosti osobu a jej možných nasledovníkov od nekalého konania, ktorý názor podporuje aj judikatúra (NS ČR 30Cdo 4431/2007; porov. pod 18/) (rozsudok KS TT 26Co/781/2015).

43. S poukazom na vyššie uvedené súd konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia súd je toho názoru, že žalovaná suma je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu žalovaným a táto zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

44. Podľa § 251 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), trov konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

45. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

46. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. Súd žalobe žalobcu vyhovel v plnom rozsahu, preto žalobkyni patrí proti neúspešnému žalovanému plná náhrada trov konania. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.